Selma ja virmalised

Vanaisa Lennart

Selle raamatu omanik:

_____

Tere tulemast sellesse näiteraamatusse! See on tehtud täpselt samamoodi nagu sinu oma – kõrval näidatud fotode ja valikute põhjal – ning näitab, milline võib välja näha üks Saga loodud lugu just sulle. Lehitse, loe ja kujutle oma last kangelasena tema enda muinasjutus.

Selma oli lugenud virmalistest peaaegu igast raamatust, mille ta leidis. Ühes raamatus tantsisid rohelised vöödid üle musta taeva. Teises seisis, et peab ootama, ootama, ootama. Nüüd seisis ta perroonil, täheraamat käes, ja öörong puhus tema kõrval valgeid pilvi.

„Mis siis, kui need hakkavad tantsima, kui me magame?“ küsis Selma. „Siis pead sa mu üles äratama“, ütles suur vend Oliver ja sikutas oma seljakotti. Vanaisa Lennart hoidis pileteid üleval. „Kõigepealt leiame kupee.“ Selma astus rongi. Veel üks õhtu, mõtles ta. Varsti on see käes.

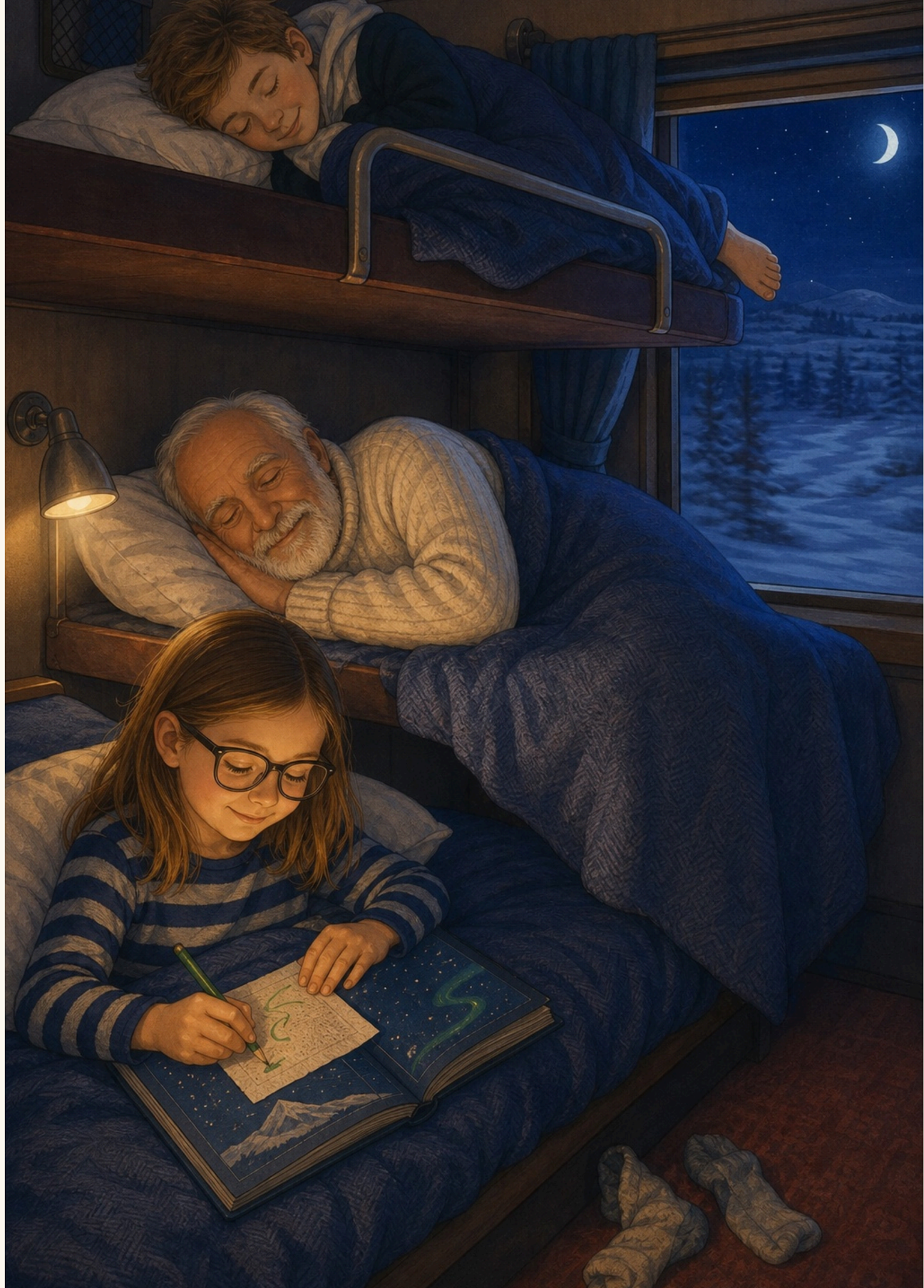

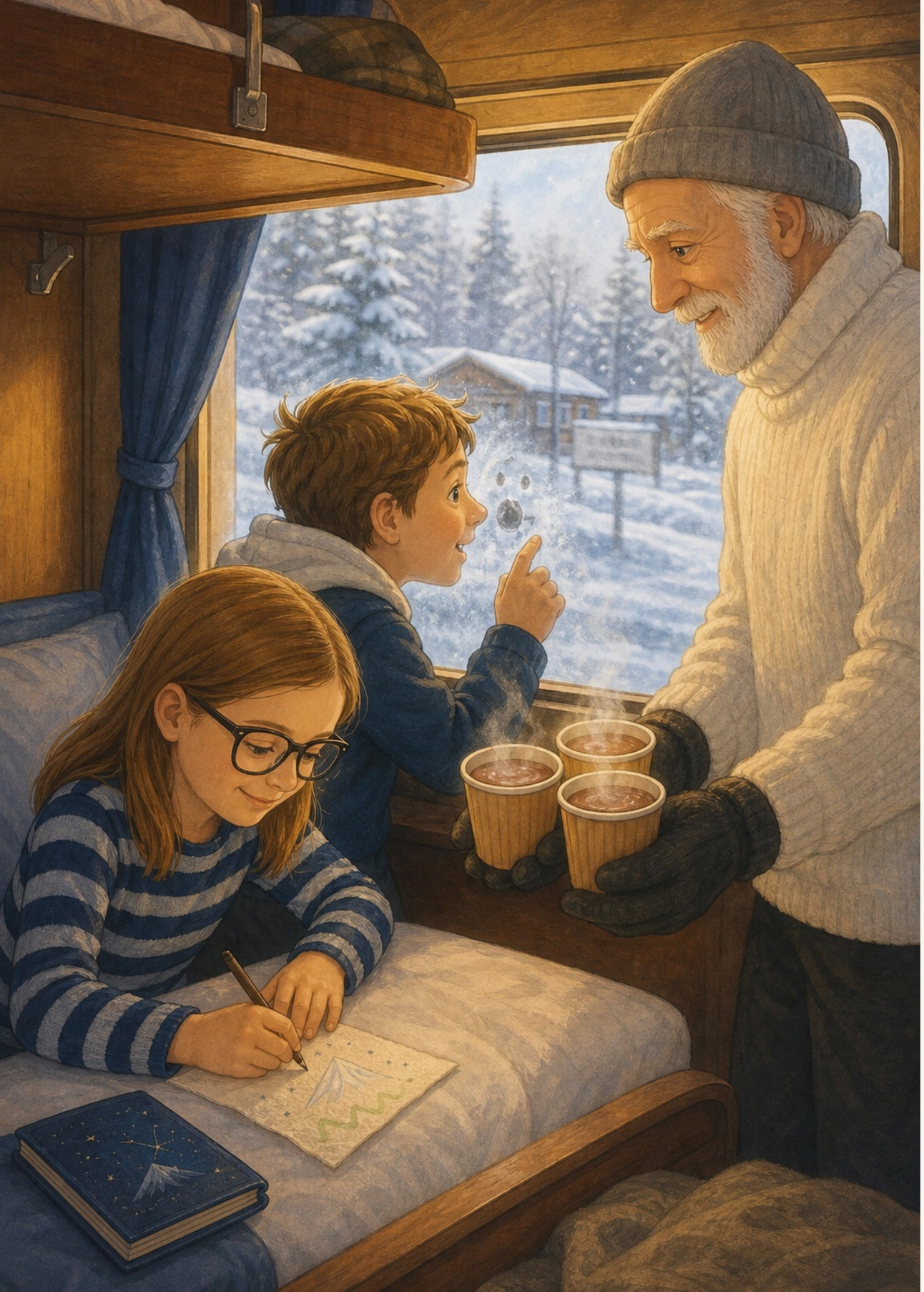
Restoranvagun kõikus õrnalt, kui rong põhja poole sõitis. Selma sõi pohlamoosiga lihapalle ja piilus kardina ning akna vahelt välja. Kuused kihutasid väljas mööda nagu mustad pintslitõmbed.

„Kas sa näed tähti?“ küsis Oliver, kartul kahvli otsas. „Kolm“, ütles Selma. „Ei, neli. Ka see väike seal.“ Vanaisa Lennart kummardus lähemale. „Väikseid näeb kõige paremini siis, kui kaua vaadata.“ Selma võttis salvräti ja tegi pliiatsiga neli täppi. Oliver joonistas viienda, kuigi ütles, et see oli lihtsalt kogemata tehtud täpp. Rong sõitis edasi, edasi, edasi.

Kupees olid voodid nagu väike virn. Oliver võttis kohe kõige ülemise. Vanaisa sai keskmise. Selma puges kõige alumisse ja leidis põrandalt Oliveri sokid – kaks kurba vorstikest, kes olid oma jalad ära kaotanud.

Kui laelamp kustutati, süütas Selma oma väikese lugemislambi. Täheraamatus oli pilt inimestest, tillukestest roheliste väänlevate joonte all. Selma joonistas salvrätile täppide kõrvale rohelise krõnksu. Rööpad tegid tema all klõks-klõks, klõks-klõks. Veel üks õhtu, mõtles Selma ja hoidis salvrätikut raamatu vastas sirgelt.

Kui Selma ärkas, oli maailm akna taga valge. Valged kuused. Valged künkad. Valged hunnikud väikeste jaamade katustel. Isegi taevas oli hele nagu tühi paberileht.

„Lumi!“ ütles Selma, kuigi keegi poleks saanud seda märkamata jätta. Oliver surus nina vastu akent. „Keegi on terve maa jahuga üle puistanud.“ Vanaisa Lennart tuli tagasi, käes paberitopsid kuuma kakaoga. Selma joonistas salvrätile täppide ja rohelise krõnksu kõrvale valge tipu. Puude vahel libises mööda silt. Varsti pidid nad maha minema.

Küla seisis vaikselt lumiste kuuskede ja pehmete mäenõlvade vahel. Kui õhtu kätte jõudis, tõmbas Selma pähe mütsi, kätte kindad ja selga paksu jope. Oliver tuli ka välja, kuigi ütles, et tahab peamiselt oma saapaid proovida. Vanaisa võttis pealambi, kuid jättis selle kustunuks.

Nad vaatasid üles. Hallid pilved katsid kõike, korstnasuitsust kuni mäeservani. Mitte ühtki tähte ei paistnud. „Esimene takistus“, ütles Selma ja kirjutas salvrätile PILVED. Oliver tõmbas salli üle nina. „Selles takistuses on terve taevas sees.“ Veel üks õhtu, mõtles Selma. Homme on pilved ehk eest ära liikunud.

Järgmisel õhtul olid pilved hõredamad. Selma nägi kõrgel üht kahvatut täppi, võib-olla tähte, võib-olla väikest auku. Kuid küla tuled särasid tee ääres, akendes ja suusarajal. Katuste kohal oli taevas pruunikashall.

„Teine takistus“, ütles Selma. „Tuled.“ Salvrätil sai sõna PILVED kõrvale sõna TULED. Täpid, roheline krõnks ja valge tipp trügisid nüüd kõik ühele väikesele paberile. Oliver vaatas välja ja raputas pead. „Sellest ei tule kunagi midagi.“ Vanaisa Lennart voltis lahti mäekaardi. Selma nägi ümaraid kõrgusjooni. Veel üks õhtu, mõtles ta.

Kolmandal õhtul pakkis Selma kaasa kõik. Täheraamatu. Salvrätiku. Ühe lisasalli. Šokolaaditahvli. Kindad, mis olid päriselt tema omad, mitte Oliveri omad. Vanaisa täitis termose ja Oliver sai selle kanda. „Suuremad õlad“, ütles ta ja ajas rinna nii kummi, et kaotas peaaegu mütsi peast.

Ukse taga rippusid pilved madalal küla kohal nagu tekk, mis oli taevast alla libisenud. Selma pani kaardi oma asjade peale. Siis libisesid raamat, sall ja salvrätik põrandale. Šokolaaditahvel libises pingi alla. „Kolmas takistus“, ütles Oliver. Selma istus keset segadust. Nüüd pidi ta paremini vaatama.

Selma korjas oma asjad kokku ja silus salvrätiku põrandal sirgeks. Kõigepealt täpid. Siis roheline krõnks. Valge tipp. PILVED. TULED. Kõik oli seal. Ta avas täheraamatu pildilt, kus inimesed seisid kaugel linna tuledest.

Pildi servas oli väike mägi udu kohal. Selma pani sõrme valgele tipule ja siis vanaisa kaardile. „Kui me läheme sinna üles“, ütles ta, „jäävad tuled allapoole. Ja pilved ka, kui need madalal on.“ Vanaisa Lennart uuris mõnda aega kaarti. „Rahulik ilm ja märgistatud rada. Siis saab minna.“ Oliver ulatas šokolaadi. „Mina kannan termost.“ Veel üks õhtu, mõtles Selma. Just see õhtu.

Viimasel õhtul krudises lumi kolme paari saabaste all. Selma kõndis esimesena mööda märgistatud rada ja luges postidel punaseid riste. Üks, kaks, kolm. Tema taga heitis vanaisa pealamp lumele sooja valgusringi. Oliver kandis termost nii ettevaatlikult, et kõndis, nagu oleks see klaasist.

„Kas me oleme varsti kohal?“ küsis ta pärast viit risti. „Mitte veel“, ütles Selma. „Aga vaata. Tuled on väiksemad.“ Küla sätendas kaugel all ja pilved roomasid mööda nõlva. Selma tõmbas luku päris lõuani. Veel üks õhtu, mõtles ta, kuid nüüd tähendas see ainult veel mõnda sammu.

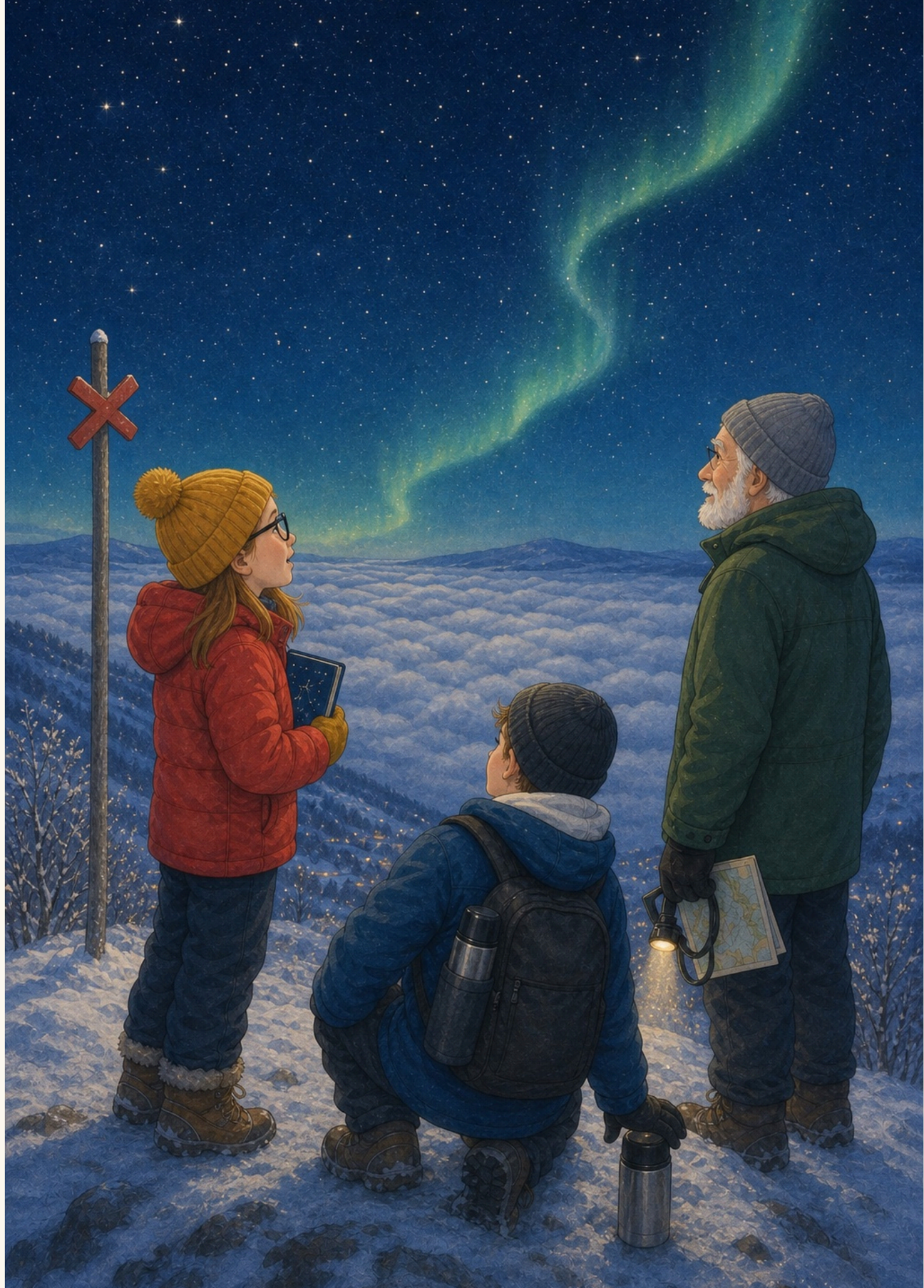

Puud muutusid lühemaks, hõredamaks ja siis lõppesid sootuks. Nende ees avanes lage mäestik pealambi valguses. Tuul tiris Selma kapuutsi ja püüdis tema kõrvu nuusutada. Ta tegi kolm sammu, siis veel kolm.

Oliver jäi seisma lumest välja ulatuva kivi juurde. „Ma ju ütlesin, et sellest ei tule midagi.“ Aga ta ei pannud termost maha. Vanaisa osutas järgmise pehme mäeselja poole. „Sealt näeme üle pilvekatte.“ Selma ei vaadanud tagasi pikale teele. Ta osutas järgmisele punasele ristile. „Kõigepealt sinna“, ütles ta. „Siis järgmise juurde.“

Viimase posti juures jäi äkki vaiksemaks. Pilved lebasid ikka seal all, pehmed ja paksud küla kohal. Selma kohal olid tähed, rohkem kui täppe tema salvrätil ja palju eredamad.

Vanaisa kustutas pealambi. Oliver pani termose maha, ilma et see kolksataks. „No nii“, sosistas ta. Selma hoidis hinge kinni. Algul nägi ta ainult tähti. Siis ilmus mäeserva tagant kahvatu roheline triip, õhuke nagu joon tema pliiatsist. See kaardus. See kasvas. „Oliver“, ütles Selma. „Vaata nüüd.“

Rohelisest triibust sai vöö. Vöö murdus ja väreles, justkui raputaks taevas lahti pikka siidsalli. Süttis veel üks vöö. Siis tantsis roheline üle kogu taeva, kõrgel pilvede ja tulede kohal.

Algul ei öelnud keegi midagi. Oliver võttis ühe kinda käest ja pani selle kohe tagasi. „See on päriselt“, sosistas ta. Vanaisa valas kuuma kakaod kolme väikesesse kruusi. Selma seisis nende vahel ja jälgis rohelisi kaari, kuni kael väsis. Nende kohal murdus virmaline veel kord, veel kaugemale üle tähtede.

Šokolaaditahvel jäi üha väiksemaks. Kõigepealt kadusid nurgad, siis viimased ruudud. Oliver leidis kindast puru ja sõi sellegi ära. Termos muutus kergemaks, samal ajal kui roheline valgus jätkas tumedas taevas looklemist.

Selma võttis välja salvrätiku. Seal olid täpid, krõnks, valge tipp, PILVED ja TULED. Ta joonistas mäele kolm väikest kuju ja nende kohale suure rohelise vöö. „Kas ma võin veel ühe tähe joonistada?“ küsis Oliver. Selma ulatas talle pliiatsi.

Selma ja virmalised

Selma, suur vend Oliver ja vanaisa Lennart sõidavad öörongiga mägedesse, et näha virmalisi. Pilved, tuled ja kasvav segadus jäävad neile teele ette, kuni Selma loeb oma väikeseid vihjeid uutmoodi.

et-ee.sagatilldig.se

